

Babasının öldürüldüğü yerde belediye başkanı

Politika / 06/04/2014

Seçimlerde Cizre Belediye Başkanı olan Leyla İmret yaşadıklarını ve hayatını Ayşe Arman'a anlattı.

CİZRE - 3 Mart yerel seçimlerinde BDP'nin Cizre Belediye Başkan adayı olan ve seçilen Leyla İmret'in hikayesi neredeyse bütün haber kanallarına konu oldu. Yedi yaşında babası öldürülen, sonrasında ailesiyle Almanya'ya giden ve orada büyüyen İmret şimdi Cizre'nin Belediye Başkanı.

Hürriyet gazetesinden Ayşe Arman Leyla İmret ile görüştü ve hikayesini onun ağzından dinledi.

İşte o röportaj;

Leyla İmret... Seni tanıyabilir miyiz?
-Hangi dilde konuşayım...

Hangi dilde rahat ediyorsan...
-O zaman Almanca başlayayım. Ara ara Türkçe'ye dönerim. Kendimi ifade edemediğim bir şeyse Kürtçe'ye geçerim...

Tamamdır...
-1987'de Cizre'de doğdum. Yedi yaşına kadar da Cizre'deydim...

27 yaşında rekor oyla belediye başkanı oldu

(http://www.radikal.com.tr/politika/27_yasinda_rekor_oyla_belediye_baskani_oldu-1184139)

Çocukluğuna dair hatırladıkların neler?

-Daracık sokaklar, bitmez tükenmez silah sesleri, her gece evin bodrumuna indirilişimiz. Yakılan evler, kaçışan insanlar, neden çığlık attığını bilmediğim, kahreden, dövünen anneler. Buralar, acının hakim olduğu topraklar... Bize hep evden çıkmamız tembihlenirdi, bir keresinde söz dinlemeyip çıktığımda, hayatım boyunca hiç unutmayacağın bir görüntüyle karşılaştım. Yüzlerce insan yerlerde yatıyordu. O çocuk aklımla, "Bunların evi yok mu, neden sokakta uyuyorlar?" diye düşünmüştüm. Onların ölmüş insanlar olduklarını çok sonradan öğrendim. Bir de rüyalarımın giren panzer hikâyesi var...

O nedir?

-Evin önündeki dar sokakta oynarken, birden bire arbeye çıktı, silah sesleri duyuldu, ardından bizim o dar sokağa bir panzer daldı. Herkes kaçışmaya başladı. Koşarken arkama dönüp bakıyorum, panzer peşimden geliyor. Kaçamayacağım, kurtulamayacağım duygusuna kapıldım, panikledim, korktum, ürktüm, tam o sırada gözüm bir evin aralık kapısına ilişti, oradan giriverdim, panzer geçti, gitti. Ne kadar korkmuşsam, bunca yıl oldu, hâlâ rüyalarımın girer.

Kaç kardeşiniz?

-Üç.

Anne-baba ne iş yapıyordu?

-Annem hiç çalışmadı. Babamsa, nerede iş bulabilirse orada çalışıyordu. O bir 'özgürlük savaşçısı'ydı. 90'larda Cizre'de yaşananlar korkunçtu. Ölümter, faili meçhullar, kayıplar... İmha politikaları uygulanıyordu. Binlerce insan gibi biz de yaşananlardan fazlasıyla nasibimizi aldık...

30 Mart'ta 'destan yazan' kadınlar oldu

(http://www.radikal.com.tr/politika/30_martta_destan_yazan_kadınlar_oldu-1184188)

Babanın, gözünün önünde vurulduğu doğru mu?

-Hayır, ben orada değildim. Annem, kardeşime hamileydi. Biz de güvenlik sebebiyle başka bir yerdeydik. Bana sonradan anlattılar, babam eve geliyor, tam o sırada da baskın düzenleniyor. Kimdir, nedir, suçlu mudur, değil midir diye bakılmadan, evler delik deşik edilirdi. Babam, evdeki herkesi kurtarıyor ama kendisi o kurşunlardan kurtulamıyor, ölüyor...

Baban ölümü seni nasıl etkiledi?

-Ailem, elimin altından kaçtı gitti... Savrulduk, dağıldık. Çocuk yaşta yaşadığım o travma yüzünden, yıllar sonra pedagoji eğitimi aldım. Çocukları daha iyi anlayabilmek için. Belki de tüm bu yaşadıklarına bir anlam katabilmek için. Benim çocukluğum zor geçti. Yaşadığım tek acı da babamın kaybı değil...

Babana dair hatırladığın herhangi bir şey var mı?

-Babamı çok fazla göremezdim, eve sık gelemezdi. Ama geldiğinde mutlaka çikolata getirirdi. O yüzden çikolata benim için bambaşka şeyler ifade eder. Ondan ayrılırken hep ağlardım, sonunda da ebediyen ayrılmak zorunda kaldım...

Anneme 13 sene sonra sarılabildim!

Babanın ölümünden sonra hayatın nasıl şekillendi?

-Önce Mersin'e dayımın yanına gittik, oradan da ver elini Almanya. Amacımız, ailecek Almanya'ya göç edip, orada her şeye sıfırdan başlamak...

Ee ne oldu, gerçekleşemedi mi?

-Hayır. Ben, önden dayım, yengem ve üç çocuğuyla gittim. Annem ve kardeşlerim arkadan gelecekti, gelemediler...

Neden?

-Benimkiler tamamdı ama annemlerin kağıtları hazır değildi o yüzden. Ben uçtum, arkamdan gelecekler sandım ama olmadı...

Hiçbir zaman mı?

-Hiçbir zaman! Çünkü zaten şartlar da değişmişti. Annem, annesini ve babasını kaybetmişti, küçük dayım, mayına basıp bir ayağını kaybetmişti. Mahkemede yaşını büyütüp 36 sene hapis verdiler, 22 senedir yatıyor. Annem de kardeşini bırakamadı. Böyle bir durum. Ben de geri gelemedim. Mecburen Almanya'da kendime yeni bir hayat kurdum...

E o zaman, yedi yaşından beri baba yok, anne yok, kardeşler yok...

-Evet. Sonradan dayım da vefat etti, yengem, çocuklarıyla birlikte beni de büyüttü.

Almanya'da yetişmiş olman şans mı, şanssızlık mı?

-Şanssızlık. Bir çocuğun, annesiz-babasız büyümesi tabii ki büyük bir travma. Evet, iyi bir eğitim aldım. Evet, bu gördüğün kadın oldum. Başarılı bir öğrenciydim, sosyaldim. Ama hep bir tarafım eksikti, hep buruktum, hep tarif edemediğim bir hüznün vardı içimde. Annemi sadece fotoğraflardan tanıyordum, arada sırada telefonla konuşuyorduk o kadar. Acı tuhaf bir şey. Bir sürü insan, bir sürü acıyla yaşıyor. Ya alışıyor ya da bir şekilde taşınmayı öğreniyorsun. Ben de öğrendim.

Peki orada hiç zorlanmadın mı, Türkiye'ye dönmek istemedin mi?

-Hayır hiç. Uyum sağladım. Çok iyi Almanca konuşuyorum. Girdiğim her ortamda kendimi sevdiriyordum. Dönmeye hiç niyetim yoktu. Bizi birbirimizden ayıran her şey hâlâ oradaydı, baskılar, ölüm tehlikeleri... Niye dönmek isteyecektim ki?

Sonra?

-Sonra 2008'de müthiş bir şey oldu. 13 seneden sonra ilk defa Türkiye'ye geldim. Annem ve kardeşlerimle karşılaştığımız anda yaşadıklarımızdan film olur. Sarıldık, ağladık, şoka girdik, şaşırдық, onca yıllık özlem...

Annen seni karşısında görünce ne yaptı?

-Şaşırdı, bu kadar büyümüş olabileceğimi tahmin etmiyordu herhalde. Beş sene Türkiye'ye gittim geldim. Sürekli, "Ben burada yaşayabilir miyim?" diye tartıyordum. Çok zor bir karardı. Almanya'da da alıştığım bir hayat ve çevre vardı. Arkadaşlarım vardı. Hep içimden ne gelirse onu yapıyordum, özgürdüm, bir sürü farklı işte çalıştım. Ama sonunda, ait olduğum yerin burası, ailemin yanı olduğuna karar verdim ve ay ay önce kesin dönüş yaptım...

Almanya'da yasak olmadığı için kültürümü koruyabildim

Hem Kürt hem Alman kültürüyle mi büyüdün?

-Alman okullarında okudum, Alman kültürü aldım. Ama orada yasaklar olmadığı için kendi kültürümden de kopmadım, hatta daha sıkı bağlandım. Hem Almanca hem Kürtçe ders aldım. Kürt sanat kurumlarına devam ettim...

Senin Kürtçen, Türkiye'de yaşayan pek çok Kürt kızından daha iyiymiş... O nasıl oluyor?

Değil Kürtçe eğitim almak, bir dönem burada Kürtçe konuşmak bile yasaktı. Oysa, benim haftada iki kere Kürtçe dersim vardı. Almanca'yı da çok çabuk öğrendim...

Almanya'da seni hiç dışlamadılar mı?

-Almanlar için dillerini iyi konuşursan, kültürlerine uyum sağlarsan, başarılı olursan sorun yok. Bir de görünüşe önem veriyorlar. Ben de bu şartlara uyuyordum, üstelik modern görünüyordum.

Herhangi bir baskı?

-Ailemden ya da çevremden mi? Hiç. Sıfır baskı, sıfır uyumsuzluk. Almanlar benim yabancı olduğuma bile inanmıyorlardı. Avrupa'da büyüyen yabancıların bir kısmı iki kültür arasında kalıyorlar. Sokakta Alman kültürüyle karşı karşıyalar, evde kendi kültürleriyle. Kendi kültüründen uzaklaşırsan çabuk Almanlaşıyorsun. Bana öyle olmadı, kendimi kültürümü hep korudum.

Altı aday vardı en yüksek oyu ben aldım

Peki siyasete girmeye nasıl karar verdin?

-Siyasetle ilgiliydim zaten. Çok okurum, hayatı takip ederim, olan biteni bilirim, Kürt tarihini araştırırım. Tabii ki yaşadıklarım, duyduklarım, okuduklarım, kendi topraklarımda çekilen acılar bana aktif siyasete girme istediği getirdi.

Almanya'dan kesin dönüşte direkt Cizre'ye mi geldin?

-Hayır, önce Mersin. İki-üç hafta orada kaldım. Cizre'ye tekrar gidebilme kararını vermek benim için kolay olmadı. Babam orada öldürülmüştü çünkü. Ama sonra cesaretimi topladım, gittim. Eski evimizi buldum, çocukluğumda oynadığım o dar sokaklarda dolaşım. 24 sene sonra babamın mezarına gittim. Ve orada içime şöyle bir his geldi: "Aradığın yer burası, istediğin şey burada!" Öyle hissettim. Kendi topraklarımda kadınları için, kendi halkım için bir şeyler yapmak istedim, adaylığımı koydum. Beş aday daha vardı, 209 oy farkıyla ben kazandım...

Kimse sizi yadırgamadı mı? "Bunca yıl Bremen'de yaşamış biri Cizre'de nasıl yapacak?" demedi mi?

-Aksine çok sıcak karşıladılar. Herkes ailemi, yaşadıklarımızı biliyor zaten. Bana destek oldular.

Senin kendine güvenin tam mı? Düşündüklerini yapabilecek misin?

-Tabii ki, bunun için buradayım.

KADINLARA FAYDAM OLABİLİRSE NE MUTLU BANA

Yapmayı planladığın şeyler neler?

-Kadınların kendi ayaklarının üzerinde durabilmeleri için imkanlar hazırlamak istiyorum. Kooperatifler açmak, iş imkanları yaratabilmek ve sosyal hayata katılmasını sağlamak. Daha bir sürü şey var, yavaş yavaş hepsini hayata geçireceğiz.

"Eş başkanlık"ta sorun yaşanmaz mı? Bir konuda iki kişinin karar vermesi zorluk yaratmaz mı?

- Yok tam tersine, işleri kolaylaştırır. 'Eş başkanlık', iktidarcı yaklaşımı kabul etmeyen, cinsler arası eşitliği teoride bırakmayan, pratikte de uygulayan bir sistem. Keşke, sosyologlar, psikologlar, yazarlar, gazeteciler gelip adamakıllı tahlil edip, işin seyrini izleseler. Bu sistem kadınlara müthiş bir özgürlük getiriyor.

Peki bu sistem nasıl işleyecek?

-Cizre'nin nüfusu 110 bin. Misafir göçüyle birlikte 140 bini buluyor. Cizre'de alınacak kararları, aslında biz, iki eş başkan almayacağız. Bütün Cizre halkı alacak. Halkın kendi kararlarını, kendisinin verme gücüne erişmesine, biz 'demokratik özerklik' diyoruz. Cizre'nin yönetiminde ikimiz dışında, meclisimiz, kurumlarımız ve halk olacak.

BDP'den başka hiçbir partide böyle bir sistem yok değil mi?

-Hayır yok, dünyada yok. BDP, kadınlar konusunda en demokratik parti. Ben belediye başkanlığı görevimi heyecanla yerine getirmeye çalışacağım. Bir faydam olabilirse ne mutlu bana. Bir şey için mücadele etmek dünyanın en güzel şeyi, hele ki özgürlük için...

(<https://plus.google.com/111139069635417829913>)